

José Vriens

Donkere ogen

spannende liefdesroman

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Hoofdstuk 1

Die ogen waren het enige wat ze van hem zag. Grote donkere ogen die haar met een hypnotiserende kracht aan leken te kijken. De rest van zijn gezicht werd bedekt door de bivakmuts. Ze had hem niet eens binnen horen komen. Opeens was hij daar en zat hij boven op haar. Met één hand hield hij haar armen boven haar hoofd op het bed gedrukt. Met de andere begon hij aan haar nachthemd te trekken.

Elines angst werd nog groter op het moment dat ze besepte wat hij wilde gaan doen. Dat zou haar niet gebeuren! Niet lijdzaam toegeven aan wat die kerel wilde! Al moest ze het met de dood bekopen, ze weigerde zich als een willoos ding te laten verkrachten.

Angst voedde haar woede en leek haar kracht te geven. Eline begon te krijsen en roepen zo hard ze kon. Iemand moest haar toch horen. Hoewel zijn gewicht en het dekbed haar beoorlijk belemmerden in haar bewegingen, begon ze heftig onder hem te kronkelen. Het lukte om haar benen omhoog te schoppen en ze ramde haar knieën hard tegen zijn rug.

Vloekend deed hij een poging haar onder controle te houden. Zijn handen verplaatsten

zich nu naar haar keel en drukten die dicht om haar zo te dwingen stil te liggen. ‘Kappen, bitch! Houd je kop dicht of ik vermoord je!’

Eline bleef vechten, ze wilde niet toegeven aan die doodsangst gewurgd te worden. Het gegil ging over in een rochelend geluid. Maar haar handen waren nu vrij en ze klauwde naar zijn gezicht. Zijn ogen. Kwetsbaar en bloot. Knieën ramden. Nagels deden een aanval op zijn ogen. Nu was het zijn beurt om te krijsen.

Op datzelfde moment drong het geluid van de deurbel tot haar door. Iemand had haar gehoord! Dat gaf haar de moed om door te vechten. Die schoft die bij haar had ingebroken zou hier niet mee weggkomen.

Hij liet opeens haar keel los en gaf haar een harde klap tegen haar hoofd waardoor Eline het gevoel had dat het loskwam van haar nek. Versuft bleef ze liggen.

Het duurde even voordat ze beseftte dat haar belager niet meer op haar zat. Met een paar stappen was hij bij het slaapkamerraam, rukte het open en stapte naar buiten op het platte dak van de aanbouw.

Naar adem snakkend en trillend over haar hele lichaam bleef ze liggen. De bel bleef rinkelen.

Met een ruk schoot Eline omhoog. De bel. Het alarm van haar telefoon. Met een diepe zucht pakte ze het toestel en zette het alarm uit.

Haar nachthemd plakte aan haar lichaam, het kussen was doorweekt. Kwam ze dan nooit los van die angstige momenten die ze had mee moeten maken tijdens die inbraak? Het was nu bijna een halfjaar geleden. Hoelang duurde het nog voordat ze deze nachtmerrie niet meer herbeleefde in haar dromen en ze zonder angst haar ogen dicht kon doen?

De droom kwam niet helemaal overeen met hoe het werkelijk was gegaan. Door het dekbed had ze hem niet kunnen schoppen en hij was niet gevlucht via haar raam. Dat was haast onmogelijk — tenzij hij zijn benen wilde breken — omdat haar kamer zich aan de straatkant bevond. Hij was door het slaapkamerraam van Sam gevlucht, aan de achterzijde van het huis. Wel had ze zo hard gegild dat de burens daardoor gealarmeerd waren en — na eerst herhaaldelijk te hebben opgebeld — bij haar hadden aangebeld omdat ze de telefoon niet had opgenomen. Met de reservesleutel waren ze binnengekomen, iets waarvoor Eline alleen maar dankbaar kon zijn. Zij hadden haar leven gered, daarvan was ze overtuigd.

Na die inbraak had ze een poos niet meer alleen durven blijven totdat Rudi haar huis beter had laten beveiligen. Haar ex-man had ervoor gezorgd dat er op alle deuren en ramen extra sloten werden gezet. Zowel boven als beneden had Eline ook nog eens rolluiken laten plaatsen. Niet elektrisch, omdat ze als de dood was dat ze door stroomuitval haar huis niet meer uit kon.

De ramen die uitkwamen op de aanbouw — Sams kamer en de badkamer — werden nu vrijwel altijd afgesloten door de rolluiken als ze niet thuis was. Wel zodanig dat er frisse lucht binnen kon komen, maar niemand kon naar binnen. Als die inbreker via de aanbouw had kunnen ontsnappen, moest het een koud kunstje zijn om langs diezelfde weg boven te komen, redeneerde Eline.

Op de poort en de muur in de achtertuin was een stevige laag met glasscherven aangebracht zodat een inbreker wel twee keer nadacht voordat hij die weg zou nemen om in de tuin te komen. En als extra zekerheid zat er bij de achterdeur en de voordeur een alarm, en op alle opengaande ramen verklikkers. Als er een contact werd verbroken, kreeg ze meteen een seintje op haar telefoon.

Eline voelde zich veilig in haar eigen huis, desondanks waren die nachtmerries gebleven.

‘Mam,’ klonk de stem van haar achtjarige zoontje Sam.

De deur werd opengedaan en Sam kwam naar haar toe gelopen. Hij kroop bij Eline in bed en ging tegen haar aan liggen. ‘Ik hoorde je gillen. Had je weer een enge droom?’

‘Heb ik gegild, en ben je daar wakker door geworden? Sorry, lieverd.’ Eline sloeg haar arm om hem heen en snoof die zoetige geur op die kinderen zo eigen was. Hij was zo lief en bezorgd om zijn moeder.

‘Er kan toch niemand binnenkomen in ons huis? Waarom droom je dat dan altijd?’

‘Ik kan er ook niks aan doen, Sam. Over wat je droomt heb je helaas niet veel te zeggen.’

De kinderen waren die bewuste nacht gelukkig niet thuis geweest. Het was in het weekend gebeurd dat ze bij hun vader waren. Daar was Eline nog altijd dankbaar om. De nachtmerrie zou vast vele malen erger zijn als Sam en Milou er ook bij betrokken waren geweest. Zelfs daar droomde ze ook weleens van. Dan gilte ze niet alleen, maar werd ze ook huilend wakker.

Eline rilde. Niet aan denken. Dat was niet gebeurd. Ze knuffelde Sam nog even voordat ze

het dekbed opensloeg. ‘Kom, het is tijd om op te staan. Jullie moeten naar school en ik moet gaan werken.’

Met haar knalgele Citroën C3 reed Eline naar de autohandel waar ze tweeënhalve dag per week op kantoor werkte. Omdat de school van Sam en Milou er vlakbij was en op die route lag, nam ze hen meteen mee.

Terwijl Eline de auto in de buurt van het schoolplein stilzette en de kinderen liet uitstappen, ging het voor de zoveelste keer door haar heen dat het eigenlijk onzin was dat ze altijd met de wagen naar haar werk ging. Het was een wandeling van nog geen tien minuten naar school.

Voor de inbraak was ze altijd met de fiets met de kinderen meegelopen om daarna het laatste stuk naar haar werk te fietsen. Na de overval had ze niet meer alleen over straat gedurfd. Wel als er iemand bij was, maar in haar eentje deed ze dat beslist niet. Hartkloppingen en een gevoel alsof ze geen adem meer kon krijgen, hoorden bij de angstaanvallen die haar op onverwachte momenten konden bespringen.

Een niet-reële angst. Dat wist Eline zelf ook wel. Haar huis kwamen ze niet meer binnen.

Hoe vaak gebeurde het dat mensen op klaarlichte dag op straat werden overvallen? Ze woonde niet in een grote stad als Amsterdam of Rotterdam waar dat misschien aan de orde van de dag was. Hier gebeurde dat in ieder geval bijna nooit.

Het was april en het was op dit tijdstip licht genoeg om te zien wat er op straat gebeurde en wie haar tegemoetkwam, hield ze zichzelf voor. Ze moest zich toch een keer over die bangheid om alleen over straat te gaan heen zetten.

Zelfs de kinderen hadden er laatst iets van gezegd. Vooral Sam voelde zich groot genoeg om alleen naar school te gaan. Ze hoefden maar één straat over te steken die niet eens druk was. Hij wilde niet met de auto worden gebracht, maar met zijn vriendjes mee kunnen lopen.

Morgen, nam Eline zich voor, morgen bracht ze de kinderen te voet naar school en ging ze alleen op de fiets verder naar de zaak. Een ritje van een paar minuten.

Nu het besluit was genomen om te proberen weer meer alleen de straat op te gaan, voelde ze zich toch weer nerveus worden, het begin van een aanval.

Dat is nergens voor nodig, sprak ze zichzelf in gedachten toe, *dat kun je best*. Hier gebeurde

overdag niet zoveel. De angst moest niet haar leven gaan beheersen. Dat had nu lang genoeg geduurd. Ze kon zich niet blijven opsluiten in huis en in haar auto. De kinderen wilden naar buiten met hun vriendjes, naar de speeltuin op het plein.

Ook Rudi had een keer gezegd dat ze beter eens met een psycholoog kon gaan praten om van haar straatvrees af te komen. Hij hoorde natuurlijk van de kinderen dat hun moeder nog altijd niet alleen naar buiten durfde. Maar wat wist hij van de doodsangst die ze had moeten doorstaan toen die kerel haar huis was binnengedrongen? Niets toch? maakte ze zich kwaad.

Eline reed het terrein van het autobedrijf op en parkeerde haar wagen. Voordat ze uitstapte haalde ze paar keer diep adem om de boosheid weer kwijt te raken. Rudi bedoelde het goed, maar hij had die inbraak niet meegemaakt. Hij kon niet weten wat zij voelde en telkens weer moest doorstaan.

Met haar tas stevig tegen zich aangedrukt, overbrugde ze snel de afstand van de auto naar het gebouw.

Waar was ze nu mee bezig? riep Eline zichzelf tot de orde toen ze voor de draaideur stond. Morgen wilde ze de kinderen met de fiets naar

school brengen, maar nu vluchtte ze haast vanuit haar auto naar binnen.

Kijk eens om je heen. Laat die angst los. Er is hier niemand die jou kwaad wil doen.

Op dat moment kwam er een andere auto aangereden. Eline bleef met opzet staan kijken hoe er een man uitstapte, ook al kostte het haar de nodige moeite niet naar binnen te vluchten

Hij keek haar aan. Donkere ogen. Nee, niet zijn ogen. Dit was iemand anders. Niet de inbreker die haar had willen verkrachten.

‘Goedemorgen, mevrouw. Is de zaak nog niet open?’ begon de man nog voordat hij bij haar was.

‘J-jawel. De deur is open. Ik eh ... ik dacht dat ik vergeten was mijn auto op slot te doen.’ Demonstratief drukte ze nog een keer op de vergrendelknop van de sleutel zodat de lichten van haar wagen een paar tellen knipperden.

Met een glimlach draaide ze zich om en ging snel naar binnen. Haar hakken maakten een klakkend geluid op de harde vloer terwijl ze naar de balie liep. Krachtig, zelfbewust. O, wat zou ze dat graag weer willen zijn.

Achter de balie zat Herman al achter zijn computer. Chef werkplaats. Hij was altijd als eerste op de zaak. Zijn donkere haar was in een